

בנחה ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

פנחס

גליון שצ"ז

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולהקיש 1

בארץ ישראל (מספר טעל.חדש) 079.704.0017 ולהקיש 1

בענגלאנד (מספר טעל.חדש) 03.33015.0717 ולהקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נוסיפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת פנחס

פנחס השפיע כח להרגיז יצ"ט על יצה"ר * השכר ניתן רק בקנאות לשם שמים *
 כפרת עוונות בברית מילה * הסרת חרון אף - בכח תמימות * למחול לכל יהודי
 בכל יום * אדם פוגע בחבירו מפני שכך נגזר עליו * איש על העדה המעורב בין
 הבריות * הקב"ה מתאוה לשמוע שבחן של ישראל * תפקיד המנהיג ללמד זכות על
 בני * להשפיע פרנסה שיוכלו לעסוק בתורה * מסירות נפש נחשב כהקרבת קרבנות
 * לימוד תורה בלילה הוא מסירות נפש * הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום *
 עבודה בהצנע לכת - שלא ירגיש עצמו 'יש' * מי שאין בידו לשוב שלא יחטא

פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הִפְהִין הַשֵּׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאֹתֵי בְּתוּכֶם וְגו' (כה, יא).

טובה, והצדיקים מרחיקים מדה
 זו מאתם!?

פנחס השפיע כח להרגיז יצ"ט על
 יצה"ר

אלא ביאור הענין הוא, שדרשו
 חז"ל (ברכות ז, א) על הפסוק
 (תהלים ז, יב) 'ואל זועם בכל יום',
 שהקב"ה כועס בכל יום 'רגע',
 ומאותו רגע ממשיכים הצדיקים
 את הכח להרגיז יצר טוב על יצר
 הרע.

אמנם ידוע אמרם ז"ל (ברכות שם)
 על מה דכתיב (במדבר כג, ח)
 'ומה אזעום לא זעם ה', שכל

פירש רש"י ז"ל, בנקמו את
 נקמתי בקצפו את הקצף
 שהיה לי לקצוף. הגה"ק מהרי"ד
 מבעלזא זי"ע ביאר רעיון נפלא,
 דהנה אמרו חז"ל (ברכות ה, א)
 לעולם ירגיז אדם יצר טוב על
 יצר הרע שנאמר (תהלים ד, ה) 'רגזו
 ואל תחטאו', ולכאורה יש
 להתבונן מהיכן יש לצדיקים כח
 זה של רוגז, הרי מידה זאת אינה

השכר ניתן דק בקנאות לשם שמים

הסמ"ק הקשה למה מעשה
הקנאות של פנחס
נכתב בסוף פרשת 'בלק', ואילו
השכר אשר קיבל על קנאותו
נכתב רק בפרשת 'פנחס', וצריך
להבין מדוע הפרידו את המעשה
ושכרה בשני פרשיות נפרדות?!
ותירץ, שהתורה בא להשמיענו
כלל גדול בתורת הקנאות, שעל
קנאות לא נותנים שכר תיכף ומיד,
רק מקודם בודקים אותו הדרך
היטב, האם באמת היתה כוונתו
לשם שמים, בלי שום נגיעה
עצמית כלל, ורק לאחר שנתברר
שדעתו היה לשם שמים, אזי בדין
הוא שיקבל שכרו.

אותן הימים לא זעם ה', כדי שלא
יוכל בלעם לקלל בני ישראל,
ומחמת זה במעשה פעור לא היה
כח כל כך לישראל להרגיז יצר
טוב על יצר הרע, ונכשלו הרבה,
שהרי הקב"ה לא רגז, ולא היה
להם מהיכן למושך את כח הרוגז
כנגד יצר הרע. אבל פנחס התגבר
להתעורר מעצמו לקצוף הזעם
והקצף שהיה להקב"ה לקצוף בכל
יום כביכול.

וזהו שכתב רש"י 'בקצפו את
הקצף שהיה לי לקצוף',
שעל ידי שהתגבר בכוחות עצמו,
הכניס כח של רוגז גם לכל בני
ישראל, שיוכלו להרגיז ולהכניע
את היצר הרע, ולהגביר עליהם
היצר טוב.

וְהִיטָה לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחֲרָיו וְגו' תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֱלֹהֵיו
וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (כה, יג).

מקארלין זי"ע, שאמר בשם
המדרש, דבשעה שאמר הקב"ה
לאליהו הנביא שיצטרך להיות בכל
ברית מילה שיעשו בני ישראל,

כפרת עוונות בברית מילה

באגרא דפרקא (אות קמו) מביא
בשם הרה"ק ר' שלמה

במעשהו להסיר חרון אף מבני ישראל, אכן הבעש"ט הקדוש זי"ע גילה כמה פעמים לתלמידיו הנאמנים, כשהיו זמנים שנתרבו קטרוגים על בני ישראל, שהם נתבטלו על ידי אנשים תמימי לב, שבתום לבם פעלו להסיר את החרון אף.

כמסופר על הבעש"ט הקדוש זי"ע, שפעם אחת ראה שנתעורר קטרוג גדול על בני ישראל ר"ל, והתוועד ביחד עם תלמידיו הק' להרבות בתעניות, ולא עלתה בידם לבטל את הקטרוג, והחליט הבעש"ט לגזור תענית גדול, והתאספו אנשים ונשים יחדיו לשפוך שיחם ברחמים ותחנונים ואמירת תהלים להעביר את רוע הגזירה, אבל הבעש"ט היו פניו עצובים שראה שהגזרה עדיין במקומה עומדת, אבל אח"כ פנה לתלמידו הרה"ק ר' נחמן מהארדאנקא זי"ע ואמר לו בשמחה גדולה שהגזרה התבטלה, וכל תלמידים שמחו שמחה גדולה.

ואח"כ כאשר ישב בעש"ט עם תלמידיו, סיפר להם

אמר אליהו הנביא: אתה ידעת שאני מקנא לשמך ית', ואם יהיה הבעל ברית בעל עבירה לא אוכל לסבול להיות שם! והבטיחו השי"ת שיכפר להבעל ברית ואז יהיה ריקן מעבירות, ואמר עוד אליהו הנביא: אפשר יהיה המוהל בעל עבירה?! הבטיחו השי"ת שיכפר גם לו, השיב עוד אליהו הנביא: אפשר יהיו הקהל העומדים שם בעלי עבירות ולא אוכל לסבול?! הבטיחו השי"ת שיכפר לכל הקהל! כן שמעתי שיצאו הדברים מפי הקדוש הנ"ל.

והאגרא דפרקא פירש בזה הפסוק 'תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל', דהואיל ומדתו קנאה, והוצרך להיות אצל כל ברית, והרי לא יוכל לסבול עוברי עבירה, עי"ז גורם כפרה לישראל, שהוצרך השי"ת להבטיחו שימחול לכל הנמצאים שם.

הסרת חרון אף - בכח תמימות

בפרשתינו השתבח פנחס לשבח ותהילה, שגם

כליה על קהילה אחת ר"ל, ובראש השנה ויום הכיפורים היה מרבה מאוד בתפילות ובתחנונים לבטל רוע הגזירה, ובתפילת נעילה הרגישו התלמידים על תפילתו שאינו מצליח לבטל הקטרוג, ועל כן התאמצו גם הם בתפילות ותחנונים בבכיות עצומות מעומק הלב, וכאשר ראו המון העם וכן הנשים איך שהבעש"ט ותלמידיו הקדושים מתעמצים כ"כ בתפלתם, הבינו שאין זאת אלא שבשמים נגזרים עליהם גזירות רעות, ונשבר לבם בקרבם ויבכו גם הם בתפלתם, ויהי לפנות ערב וכבר הגיע זמן תפילת ערבית, אבל הבעש"ט ותלמידיו עדיין נשארו על עמדם, והמשיכו להתחזק ולהתאמץ בתפילתם, הבינו כולם שהמצב נורא הוא, ויבכו האנשים והנשים מעומק נקודת לבכם בבכיות עצומות ויהי רעש גדול.

והנה באותם תקופות השנים, היה איזה בחור כפרי רועה צאן ובקר, רגיל להגיע לימים הנוראים לבית מדרשו של הבעש"ט, ובהיותו בור ועם הארץ לא הכיר

דברים כהווייתן, שבזכות אשה אחת נתבטלה הגזירה, דבעת שאמרו תהלים יחד, וכל העם געו בבכי, התגבר אז למאוד טענת המקטריגים, ואשה אחת שעמדה בעזרת נשים, שלא היתה יכולה לומר אפילו מזמורי תהלים, כאשר ראתה כל הקולות והבכיות, נשאה עיניה לשמים, ופתחה ואמרה: רבונו של עולם, 'די ביסט דאך אונזער טאטע, און אונז זענען מיר דיינע קינדער' (הלא אתה אבינו ואנו בניך), ילדיך מבקשים ממך בבכיות ובמרירות, לי יש חמשה ילדים, וכאשר הם מתחילים לצעוק, איני יכולה לסבול לשמוע קול בכייתם... ואתה יש לך כל כך ילדים הבוכים, ואפילו אם היה לך לב של אבן היית צריך לענותם, 'טאטע ענטפער פאר דיינע קינדער'! (אבא ענה לילדיך) דברים אלו שנאמרו בתמימות עצומה, בקעו רקיעי שמים, עד שנסתמו פיות המקטריגים, והגזירה בטלה.

עוד מסופר, באחת השנים נתגלה להבעש"ט זי"ע שנתעורר קטרוג גדול בשמים לגזור גזירת

ואמר חזרת הש"ץ של תפילת
נעילה בנעימות ושמחה יתירה.

בסעודת מוצאי יום הכפורים,
אמר הבעש"ט

לתלמידיו, שהיה קטרוג גדול על
קהילה בישראל ר"ל, וכאשר
התאמץ בתפילתו לעורר רחמי
שמים עליהם, ראה הבעש"ט
שבאותו רגע נעשה קטרוג גדול
על עצמו, שהמקטרוגים טענו על
הבעש"ט שהוא משתדל להושיב
בני ישראל בכפרים ובפרשת
דרכים בין הגוים, והם יכולים
ללמוד מדרכי שכיניהם הגוים ר"ל,
והתחילו לבדוק במעשיהם ומצבם
של אנשי הכפרים, וראיתי שהמצב
קשה מאד, אך לפתע פתאום
נשמע במרום קול קריאתו של בן
הכפר ברוב תמימותו 'קוקו-ריקו'
אבינו שבשמים רחם! וזה גרם
לקורת רוח והנאה מרובה למעלה
עד למאוד, ומיד נתבטלו כל
הקטרוגים מעלי ומעל עדת
ישראל.

צורת אות, רק עמד והסתכל בפני
החזן והקשיב לקולו באין אומר
ודברים, ובהיותו כפרי היה רגיל
להשמיע קול הבהמות, עזים
וכבשים, ציפורים ועופות, והחביב
ביותר היה בעיניו להשמיע קול
התרנגול, וכאשר ראה הצעקות
והבכיות הגדולות, נשבר גם לבו,
וצעק כקול התרנגול 'קוקו ריקו ...
גאט האב רחמנות!' (אבינו שבשמים
רחם) כמובן שבאותו רגע נתהווה
בהלה בבית המדרש מקול הקורא
כתרנגול, וכמה אנשים התקרבו
אליו להשתיקו ורצו לשלחו לחוץ,
אבל הוא אמר להם: 'גם אנכי
יהודי, ואלקיכם הוא גם אלוקים
שלי! ואז הניחו אותו לנפשו.

אחרי רגעים אחדים, נשמע קולו
של הבעש"ט, ואחריו
התלמידים הקדושים, הממהרים
לסיים תפילת השמונה עשרה של
נעילה, ופניו הקדושים של
הבעש"ט היו מאירים ושמחים,

וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לָהּ כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה
תְּמִימִים שְׁנַיִם לַיּוֹם עֲלֵה תָמִיד, אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה
בַּבֶּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְבִים. (כה, ג-ד).

למחול לכל יהודי בכל יום

להקב"ה, 'כבשים בני שנה תמימים', 'כבשים' הוא מלשון כבוש, דהיינו שלא תהא כבוש בלבך כעס ושנאה על חבירך במשך שנה תמימה עד ערב יום הכיפורים, רק 'שנים ליום', פי' שני פעמים ביום תראה למחול לחבירך, 'את הכבש אחד תעשה בבוקר', מה שכבוש בלבך כעס על חבירך מבלילה, 'תעשה' פי' תתקן, דהיינו שימחול לו בבוקר, 'את הכבש השני תעשה בין הערבים', ואת הכעס של כל היום תדאג לתקן ולמחול בין הערבים קודם השינה, ולא לחכות עד ערב יום הכיפורים.

הרה"ק ר' יצחק מדראהביטש זצ"ל אביו של הרה"ק המגיד מזלאמשוב זי"ע (מוכא בגניו צדיקים פ' פנחס) פירש הני מקראי קודש באופן נפלא, שהעולם נוהגים שמעכבים בתוכם כעסם ושנאתם על חבריהם עד ערב יום הכיפורים, ואז מפייסים זה את זה, אבל אין זה נכון, כי צריך האדם כל יום קודם השינה למחול לחבירו את אשר ציערו ביום זה, וכן אם ציערו אדם בלילה, צריך למחול לו קודם אור השמש, ובוודאי שלא לכבוש כעסו על חבירו שנה תמימה, שלא יעבור במשך שנה תמימה על הלאו של 'לא תשנא את אחיך בלבבך' (ויקרא יב, יז).

אדם פוגע בחבירו מפני שכך נגזר עליו

והנה בכדי שיוכל האדם לקבל על עצמו דבר זה, שימחול בכל יום ויום לכל מי שפגע בו, צריך להאמין שאין אדם יכול

ובזה פירש כוונת הפסוק, 'ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה', בזה הדבר תעשו נחת רוח

התניא: מי ששונא את חברו משום שהרע לו, אפילו אם עשה לו כל הרעות שבעולם, 'שנאת חנם' היא זו, שכן הכל מאתו יתברך, וחברו אינו אלא שליח ההשגחה העליונה, ולכן יש לקבל זאת באהבה ובשמחה לכפרת עוונות, והוא מקטני אמונה, שאינו קובע בלבו אמיתת האמונה, שהקב"ה משגיח בכל פרט המתהווה בעולם, והרי זה כעובד עבודה זרה ממש, למה הדבר דומה, לתינוק שנפל על הרצפה, ואביו מכה את הרצפה, כדי לעשות נחת רוח לתינוק ולפייסו.

לזקוף את אצבעו לפגוע או לצער את חברו, אלא אם הכריזו כך מלמעלה מקודם, ואם כן מה לא להתרגו על חברו, הלא חברו הוא בסך הכל שליחו של הקב"ה.

כמו שכתב הרה"ק בעל התניא זי"ע באגרות הקודש (כה), בזה"ל: ואף שכן אדם שהוא בעל בחירה מקללו או מכהו או מזיק ממונו, ומתחייב כדיני אדם וכדיני שמים לרוע בחירתו, אעפ"כ על הניזק כבר נגזר מן השמים, והרבה שלוחים למקום.

עוד דיבר בקדשו הרה"ק בעל

יפקד ה' אלקי הרוחת לכל בשר איש על העדה וגו'

(כו, מז).

בין חברות, אבל 'על העדה', שגם צריך להיות משכמו ולמעלה.

הקב"ה מתאוה לשמוע שבחן של
ישראל

אבל לא רק מנהיגי ישראל יש להם הכח והיכולת להטיב לישראל קדושים, אלא כל אחד

איש על העדה המעורב בין הבריות

הרה"ק מקאצק זי"ע ביאר שנרמז כאן מה צריך להיות מהותו של מנהיגי ישראל, 'איש על העדה', 'איש' ולא אדם, 'איש' ולא מלאך, 'איש' ולא שרף, דהיינו שלא יהא כאש להבה, רק מעורב

בפרנסתם. וזהו שאברהם אבינו היה איש חסד, והיה מלמד זכות, ולכך נתן להמלאכים לאכול, בשביל שרצה להראות להם הצמרכות בשר ודם באכילה ושתיה ולינה, כדי שלא ילמדו חובה על ישראל.

וזהו שאמר משה רבינו 'אל אלקי הרוחות לכל בשר', שהאדם מחמת שהוא בשר ודם ורחוק לפרנסתו, מחמת זה לפעמים אינו עובד את ה' בתמידות. וזהו שאמר 'יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר', כלומר שיעמיד שופט ומנהיג שילמד תמיד זכות על ישראל, דכמו שהקב"ה בעצמו לומד זכות על האדם שאינו עובדו בתמידות, כמו כן ביקש משה שיעמיד מנהיג לישראל שילמד תמיד זכות על ישראל. וזהו 'יפקוד ה' אלקי הרוחות לכל בשר', כמו שאתה אלקי הרוחות לכל בשר ואתה מלמד זכות עליהם, כן יפקוד איש על העדה, מנהיג לישראל שיהיה גם כן מלמד זכות על ישראל.

מישראל יש בידו להטיב לזולתו, ולהמליץ טוב עליו, דכאשר משבחו ומעטיר לראשו דברי קילום ושבח, דבריו עולים למעלה לפני כסא הכבוד, ומתקבלים לרצון לפני ה'. כמו שאמר הרה"ק מהר"ש מליובאוויטש זי"ע העולם סוברים שלקחת פדיון הוא דבר קשה, ושייך רק לרבי, אבל האמת היא, שזה ביכולת כל יהודי, על ידי אמירת שבח על חבירו, אלא שזה צריך להיות מתוך אמת, ומאות מלאכים מחכים ומצפים בהשתוקקות בראש השנה שיהודי יאמר שבח על יהודים, שכן המלאכים יודעים שהקב"ה מתאוה לשבחם של ישראל, לא פחות מכפי שמתאוה לשמוע לתפילתם של צדיקים.

תפקיד המנהיג ללמד זכות על בני

בקדושת לוי מפרש הני מקראי קודש, שיש ללמוד זכות על ישראל, על מה שאינם עושין רצון הבורא בתמידות כמו המלאכים, מחמת שהם טרודים

יוציאם ואשר יביאם, היינו שישפיע להם מקודם פרנסה כדי שאח"כ יוכלו ללמוד, כי 'יוציאם' מכונה לפרנסה, על דרך שנאמר 'שמח זבולון בצאתך', שהוא יציאה עבור הפרנסה, 'ואשר יביאם', שיבואו לפנים לישב באהלה של תורה. ועל כן כתוב מקודם 'אשר יוציאם' ואח"כ 'ואשר יביאם', דהיינו שמקודם ישפיע פרנסה כדי שעי"ז יוכלו לישב באהלה של תורה.

ובענין מליצה ישרה זו, שצריך להשפיע תחילה לבני ישראל השפעות גשמיות, כדי שלא יהיו טרודים, ויוכלו לעסוק בעבודת ה' במנוחה ושלוה, בלי עול על צווארם, נודע פירוש נפלא בשם הרה"ק מהרי"א מזידיטשוב זי"ע (הובא בס' פאר יצחק פ"י אות י"ג) על מה שאומרים בתפילת אנא בכח, 'ברכם טהרם', בתחילה 'ברכם' ואחר כך 'טהרם', דהיינו שמקודם ישפיע להם ברכה, ואז ישמעו לך על הכל, ויהא בידך לטהרם.

להשפיע פרנסה שיוכלו לעסוק בתורה

ובעמדת ישועה פירש בדרך זה המשך מאמר הכתוב 'אשר יוציאם ואשר יביאם', על פי דברי האלשיך הק' על מאמר חז"ל (אבות ג, יז) אם אין קמה אין תורה וכו', שזהו טענת הקב"ה עם בני ישראל, שהקב"ה אומר 'אם אין תורה אין קמה', שמקודם ילמדו תורה ואח"כ ישפיע להם פרנסה, וישראל טוענים 'אם אין קמה אין תורה', שמקודם ישפיע להם פרנסה ואח"כ ילמדו תורה, כי אי אפשר ללמוד מתוך דוחק (עיין אלשיך תהלים ד, ו ובמשלי ג, א). והנה הצדיקים צריכים לדאוג לטובתן של בני ישראל שהקב"ה ישפיע להם מקודם פרנסה, כדכתיב (דברים לג, לה) 'שמח זבולון בצאתך' מקודם ואח"כ 'ויששכר באהליך', כי יששכר היה לומד תורה, על ידי שהיה זבולון מחזיק אותו בפרנסתו שיוכל לישב באהלה של תורה.

וזהו שביקש משה רבינו מהשי"ת, שימנה להם איש כזה 'אשר

וְתִקְרַבְנָה בְּנוֹת צִלְפַּחַד וּגּוֹ' (כו, א).

העגל (שמות לב, לב) 'ואתה אם תשא חטאתם, ואם אין מחני נא מספרך' וגו', וכן דרך כל הצדיקים, וזה שהשיב להם השי"ת 'כן בנות צלפחד דוברות', פי' ההנהגה שלהם הוא טוב וישר, שהם הקריבו את עצמם לטובת בני ישראל, ועולה על כל הקרבנות לרצון.

לימוד תורה בלינה הוא מסירות נפש

ויש להוסיף בזה, שגם בלימוד תורה בלינה יש משום מסירות נפש, כמו שכתב בייטב פנים (אור המקיף אות יב) לפרש החרוז מבעל החרדים, 'קדושיך בניך בין העמים, מסרו נפשם כמו עולות ושלמים, לרצון שנת עינם נדדה', כי שבירת תאוות שינה להיות עומד ושונה בתורה הוא מעין מסירות נפש, וכמו שכתב רש"י (חולין קב, א) כי 'נפש' לשון תאוה וקורת רוח, שהנפש נהנה ממנו, וכשמבטל תאוותו ורצונו מפני רצונו ית"ש, הרי הוא כאילו מוסר נפשו והנאתו לה'.

מסירות נפש נחשב כהקרבת קרבנות

בתפארת שלמה מפרש, שנודע כבר שהעיקר בהבאת הקרבנות הוא המסירות נפש בשעת הקרבת הקרבן, כמו שנאמר (בראשית ה, ד) 'והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו', כי לא הפיץ זבח ובקר, רק הרצון של האדם להביא את עצמו, והקרבת יכפר עליו, ולזה אמרה התורה (במדבר כט, לט) 'אלה תעשו לה' במועדיכם לבד מנדריכם ונדבותיכם', פי' הקרבנות האלו הם לבד, והעיקר המסירות נפש בדרך נדבה, הרי זו להיות מוכן תיכף במסירות נפש.

ובזה מבאר הני מקראי קודש כאן, 'ותקרבנה בנות צלפחד וגו' ותעמודנה לפני משה וגו', היינו שהקריבו את עצמם במסירות נפש עבור משה ובני ישראל.

וכן ביאר בזה מאמר הכתוב (תהלים קו, ג) 'ויעמוד פנחס ויפלל', דהיינו שהיה עומד במסירות נפש, כדרך שאמר משה רבינו בחטא

ושמגיע לו פרסום וכבוד ותהילה, כמסופר על חסיד אחד שהיה לו חבר טוב, לימים הלך כל אחד לדרכו, ורק אחרי תקופה ארוכה נפגשו שוב יחדיו, ושמחו איש לרעהו, והחסיד ראה את פני חברו שאינו כתמול שלשום, והכיר שאיזה דאגה גדולה רובצת עליו, פתח החסיד לדרוש בשלומו ובשלום משפחתו ולמצב פרנסתו, והשיב לו: כי שלום לו ולביתו ולכל אשר לו, ואין חסר לו כל! שאלו החסיד: אמור לי חברי היקר, אם אתה בריא וכל בני ביתך בריאים, ויש לך פרנסה בריוח, אם כן מדוע על ריסי עיניך ניכר שהנך מודאג?! השיב לו: כל ימי עמלתי שרציתי להיות 'יש', שיכבדו אותי, ואוכל להשפיע משלי לאחרים, אבל לא עלתה בידי למלאות משאלות לבני, ואני מרגיש את עצמי כאין וכאפס! ענה לו חברו: מקנא אני בך, הלאי והייתי במקומך, כל ימי אני משתוקק להגיע לבחינת אין ואפס, אבל בינתיים אני מרגיש עצמי 'יש', ואילו אתה כבר

הקב"ה מושך עליו חוט של חסד ביום זקה"ק הרבי ר' מרדכי'לי מנאדבורנא זי"ע אמר פעם אחת לאיש שהיה עוסק בעבודת ה' בהצנע לכת, והבין עליו שהוא דואג שאין תורתו מתגלה בחוץ, ואין הבריות מכבדין אותו על כך, וניגש אליו ואמר לו, הרי אמרו חז"ל (ביצטה טו, ב) 'לזוי עלי ואני פורע', הפירוש הוא על דרך אמרם ז"ל (חגיגה יב, ב) 'כל העוסק בתורה בלילה חוט של חסד נמשך עליו ביום', וזהו הפירוש 'לזוי עלי' באהעפ"ס ענק נאר צו מיר ואני פורע איך זועל ענק שוין עפענען פאר די זועלע (לזוי עלי הוא לשון התחברות ודביקות להשי"ת בהצנע לכת, 'ואני פורע' הוא לשון התגלות), היינו שהשי"ת ימשוך עליו חוט של חסד שיתוודע ויתפרסם שמעו הטוב בכל העולם.

עבודה בהצנע לכת - שלא ידגיש עצמו 'יש'

אמנם מעלת עבודת ה' בהצנע לכת הוא כאשר אינו מרגיש כלל שהוא עובד את ה',

תשובה שלימה או נתינת צדקה,
 מי שאין ביכלתו להתענות יעסוק
 בצדקה! ומי שאין בידו האפשרות
 לעסוק בצדקה יתענה! ומי שאין
 בכוחו להתענות ואין בידו
 האפשרות ליתן צדקה, עדיף לו
 שלא יחטא כלל!

הגעת לרום המעלה להיות
 בעיניך בבחינת 'אין'!

מי שאין בידו לשוב שלא יחטא

אחד ממשפיעי ליבאוויטש אמר,
 יש ב' תיקוני תשובה,

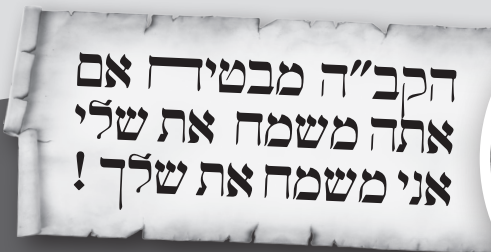
לחמי מרדכי שולחים מידי שבת בשבתו עבור 147 משפחות

של אלמנות ואלמנים ויותר מארבע מאות
יתומים בעיר בית שמש חבילות של בשר
ודגים כל מטעמים עד לפתח ביתם

יהודי יקר!

אתה זקוק לישועה?

בפרנסה, זיווגים, רפואה, נחת

שלח חבילה של בשר ודגים וכל מטעמים
למשפחה של אלמנה ויתומים בבית שמש

ותיושע

כהבטחת השי"ת
בכל הישועות

 חבילות שבת
 למשפחה
\$200

נח להתקשר לטלפון

845.286.1007

לנדב
בקרעדיט קאד
 24 שעות ביממה